

Paríž – nová Bukurešť Západu? Ako sa vďaka ekoteroristom a socialistickej starostke Paríž mení na stoku

Branislav Michalka

20. septembra 2021 ✚ Spoločnosť

Zdroj: Flickr

Boli časy, pred II. svetovou vojnou, keď sa o rumunskej Bukurešti písalo ako o Paríži Balkánu, alebo Východu. Aj keď nikto presne nevedel, čo by toto prirovnanie malo konkrétne obsiahnuť, či spoločnú jazykovú príslušnosť rumunského a francúzskeho národa k románskym koreňom, alebo nejakú veľkorysú výstavbu bulvárov a víťazných oblúkov à la Napoleon III. v Bukurešti, všetkým bolo jasné, že balkánsky Paríž má napriek povrchnej podobnosti určité špecifiká, ktoré nútia človeka hľadiť na podobné prirovnania s určitou skepsou. Zbaviť sa totiž balkánskych pachov, kanalizácie, rozpadávajúcich sa fasád, sultanátom mierne šmrncnutého obyvateľstva, skrátka určitého „bordelu“, je väčšinou ťažšie, ako vystavať v centre niekoľko impozantných kópií historizujúcej parížskej architektúry. Preto podobné prirovnania, vyvolávali na tvárach niektorých pochybovačov zhovievavý úsmev.

Prešlo však sto rokov a toto prirovnanie, zdá sa, nielenže čoskoro začne zodpovedať realite, ale ju posunie do tej polohy, v ktorej sa budú tentokrát zhovievavo uškŕňať obyvatelia Bukurešti. Paríž, európska metropola umenia, mondénneho života, udávajúca módné trendy a zásobujúca svet literárnymi mandarínmi, sa v posledných rokoch narastajúcej progresívnosti mení na mierne odpudivý brloh.

Niežeby sa sťažovali prisťahovalci z periférií a hybkí černošskí raperi, komoliaci francúzštinu; predzvesť to európskej budúcnosti. S nárekom prišiel tentokrát portál *European Conservative*, konkrétne Anne-Élisabeth Moutetová, ktorá popisuje Paríž pod vedením socialistickej primátorky (najnovšie aj kandidátky na úrad francúzskeho prezidenta) Anne Hidalgovej a jej ekologicko-inkluzívnej neomarxistickej partie, ako mierne páchnucu stoku, smerujúcu k všeobecnej ohavnosti. Imperiálna malebnosť, útulné kaviarničky a bagetérie, umenie odkvapkávajúce zo striech a lákajúce umeleckých conquistadorov z celého sveta, Paríž, ako ho poznáme z kinematografie od 30. až do 70. rokov, to všetko ide zrejme do starého, neprogresívneho a nerecyklovateľného odpadu.

Zdroj: Flickr

Potkany – deti Matky Zeme, inkluzívne pobejúce po meste, všadeprítomné grafity na stenách historických budov, betónové kocky ako nutný bezpečnostný podklad pod semaformi, špinavé, žltocierne pruhované zvodidlá z betónu pre cyklotrasy (dostriekané a špinavé priamo na ceste vedúcej k budove Opery) blokujúce dopravu, spevnené plochy pre mestských korčuliarov, nahrádzajúce záhrady a fontány, skrátka nový Paríž, to všetko svojím rukopisom pripomína ľavicovo-environmentálne snahy o vytvorenie novej tváre európskych miest. Tváre inkluzívnej a ekologickej.

Za touto pokrokovou snahou o novú tvár Paríža sa skrýva tvár súčasnej socialistickej starostky Anne Hidalgovej, ktorá sa preslávila dôsledným aplikovaním neomarxistických kultúrnych schém do života mesta. Jej boj za environmentálny Paríž začal hneď po jej nástupe do funkcie, avšak nabral pre ľudí milujúcich zeleň v mestách trochu mäťúcu podobu. Títo ľudia si zrejme neuvedomujú, že aj zeleň má svoju ideologicky správnu a ideologicky nesprávnu podobu.

Ideologicky nesprávna zeleň, to sú rôzne reziduá z minulosti, ako napríklad stromy na námestí Place de la Contrescarpe, mestské parky vybudované za vlády Napoleona III., popínavé vistérie, ktoré zatienovali slávnu umeleckú reštauráciu Chez Plumeau na Place du Calvaire na Montmartri. S týmito reliktmami imperialistickej minulosti a bielej supremacie sa Hidalgová a jej ekologický tím vysporiadali tak, že ich vyrúbali alebo prestali pravidelne z mestských zdrojov polievať a očisťovať od buriny. Zrejme málo pripomínali džungľu, ktorú mnoho migrantov ešte len nedávno opustilo.

Zelená úderka, ktorú si Hidalgová drží okolo seba, alebo ktorá drží ju v úrade, má jasno v tom, že „buržoázna“ zelená a architektonická krása, nasiaknutá spupnosťou európskej civilizácie, musí byť premenená na inkluzívnu, klimaticky priaznivú a demokratickú zeleň. K novej krásy patrí aj inštalácia „tulipánov“ Jeffa Koonsa v blízkosti Grand Palais (je to monumentálna „kytica“ plastovo-hliníkových kvetov, držaných vo vulgárne ružovej hrsti) alebo deštrukcia krásnych Krištáľových fontán na námestí Place Marcel Dassault, ktoré boli kedysi obklopené jednými z najkrajších záhonov na svete, dnes už len zoraným trávnikom. Kvety, symetricky usporiadané, zrejme pôsobili ako znásilnenie prírody. Do fontán navyše umiestnili hľadači novej krásy, ohavné oceľové rúry za neuveriteľných 6,3 milióna eur.

Na prvý pohľad to vyzerá, že podobné ohavnosti nebudú podporovať žiadni voliči, avšak realita súčasného sveta je iná. Množstvo prisťahovalcov podporuje Hidalgová a jej podobných vládcov preto, lebo im z toho plynú štedré podpory a kultúrne výhody. No a lokálna „hipsterská“ mládež, bez detí, dobre zarábajúca a bývajúca na predmestiach, nemá ideologické problémy s inkluzívnou krásou novej architektúry, fandí všetkému environmentálnemu a navyše jej nevadia ani ekologické obmedzenia v doprave. Okolo nich sa

krúti svet, ktorý im zabezpečuje pohodlie na maximálnej úrovni: doručujú im potraviny až domov, ak už aj majú deti, tak sa o ne starajú filipínske pestúnky, pracovný čas majú flexibilný a tak nie je problém sadnúť na bicykel a prispieť k ochrane Matky Zeme usilovným šliapaním do pedálov.

Zdroj: Flickr

No a bežný plebs, takzvaní dezoláti, aj tak príliš k mestským voľbám nechodí. Zmocnila sa ich v tej záplave inkluzívnosti a divokej zelene akási rezignácia a apatickosť.

A niet sa čo čudovať. Doprava sa spomaľuje a zahusťuje, pretože rýchlosť bola inkluzívne spomalená na 30 km za hodinu, viacprúdová premávka bola obmedzená na jednoprádovú a pokiaľ napríklad niekto jazdil do práce tridsať rokov cez určitý podjazd a jedného dňa tam príde a nájde ho zasypaný zemou a pokrytý asfaltom, ako sa stalo s viacerými podjazdmi pri Seine, tak je pochopiteľné, že trochu zosmutnie.

Celá reinterpretácia toho, čo to Paríž vlastne je a má byť, sa deje vo vzornom ľavicovom rámci. Hidlagová s úderkou, ktorá verí v „priamu demokraciu“ deklaruje, že chce vyrážať do terénu za „ľudom“ a organizuje „občianske konzultácie“, čiže neohlásené zhromaždenia, pri ktorých by zrejme malo dochádzať k priamemu kontaktu so živými ľuďmi. To však v dobe covidu nie je samozrejme možné, občanov treba chrániť. A tak sa priama demokracia šíri elektronicky. Na magistráte vyhlásia „občiansku konzultáciu“ a k dispozícii sú elektronické dotazníky, avšak len pre toho, kto zadá svoje národné identifikačné číslo. Je zrejmé, že do podobnej autodeštruktívnej činnosti sa nikomu príliš nechce a tak chodia na magistrát dotazníky len s pozitívnymi ohlasmi, ktoré schvaľujú inovácie súdružky starostky. Pripomína to praktiky rumunského súdruha *Ceaușescua* neblahej pamäti.

Paríž, Bukurešť Západu sa aj dnes zrejme prebúdzajú do ďalšieho dňa, ktorý ju posúva smerom k environmentálnemu a inkluzívnemu mestu, strácajúcu špecificky galský kolorit. Zničené osvetlenia, lavičky a dopravné značky, multikultúrna zmes a zeleň nespútaná okovami klasicizmu, to je svet Západu budúcnosti.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/pariz-nova-bukurest-zapadu-ako-sa-vdaka-eko-teroristom-a-socialistickej-starostke-pariz-meni-na-stoku/>